

[Schovelin.]

jeg sagde ikke dolo *malo*, men maa jeg have Lov til at oversætte, for at der ikke skal være nogen Tvivl. Naar jeg overhovedet bruger et andet Sprog, er det, fordi jeg mener, der er en uigengivelig Nuance her, ellers vilde jeg selvfølgelig have brugt mit Modersmaal. Men naar nu altsaa den højtærede Minister afbryder mig med en lille Indsigelse, siger jeg: Jeg brugte ikke Udtrykket dolo *malo*, jeg sagde kun dette, at der maa have foreligget, hvad man kalder: parlamentarisk Kunstgreb, og det mistænker jeg i hvert Fald ikke den højtærede Udenrigsminister for at have be-gaaet. Men dette være nu, som det vil. Man har, efter min Mening ikke helt med Urette, forsvaret dette Forhold med, at den kære Lovgivningsmagt, og hermed mener jeg Rigsdagen, i dette Tilfælde kunde have passet paa. Jeg ved naturligvis, at man altid kan sige til Lovgivningsmagten: I er tilstrækkelig mange om det, hvorfor passer I ikke paa? Men vi, som sidder i Arbejdet, ved jo, hvorledes saadant noget gaar til: de, som er beskæftiget i Udvalget angaaende de udenrigsministerielle Forhold, er helt andre Medlemmer end de, der beskæftiger sig med Tjenestemandsløvens Revision — Rigsdagsarbejdet er jo en Umulighed uden en vis Arbejdsdeling indenfor Partierne —, og som Følge deraf gaar de, der har Interesse for Tjenestemandsløven, i et Udvalg om *den*, og de, der mener at have Forstand paa Udenrigstjenesten, gaar i et Udvalg om *den*. Nu burde disse Medlemmer maa-ske have konfereret noget hyppigere og inderligere med hinanden — nok er det: der er ikke passet paa. Men jeg vil til-lade mig at hævde, at det vil være meget farligt for Administrationen at stille sig paa det Standpunkt at sige: Ja, det er *Rigsdagen*, der skal passe paa, det er ikke *vor Sag* at gøre jer opmærksom paa, hvilke Paragraffer der er faldet bort, det maa I selv undersøge! Det vil være et farligt Standpunkt at stille sig paa, for saa maa man jo fra Lovgivningsmagtens Side give sig til at passe paa i den Forstand af Ordet, at man siger: Naar vi nu ser dette Lovforslag her, kan vi nok se, hvad der staar — hvad man *ser*, for at bruge et bekendt Udtryk —, men vi maa ogsaa have undersøgt, hvad man *ikke* ser. Vi maa med andre Ord saa væbne os med Mistillid overfor Administrationen — og det tror jeg dog ikke vilde skabe det rigtige Forhold, det gode og fortrolige Arbejdsforhold, der bør være mellem Rigsdag og Ad-

ministration. Saa det vil jeg altsaa se bort fra.

Jeg har paavist, at denne Bestemelse ikke var og ifølge Sagens Natur ikke kunde være af midlertidig Karakter, saa snart det tidligere Forsøg paa at faa en Revision af Tjenestemandsløven var strandet. Men *nu* var den altsaa faldet bort. Men fordi Lovens Bogstav var faldet bort, var dog ikke Lovens Aand borte, eller *burde* i hvert Fald ikke Lovens Aand være borte. Elisa siger efter Profeten Elias' Død: Jeg ønsker, at blot to Dele af din Aand maa blive tilbage — men her er altsaa ikke blevet saa meget som to Dele af Lovens Aand tilbage, men man benytter sig af, at Bogstaven er faldet bort, og lader saa ogsaa Aanden være borte.

Jeg ser Gang paa Gang den højtærede Udenrigsminister stille sig i Brechen for sine Embedsmænd, og nu ved den højtærede Udenrigsminister sikkert paa sine Fingre, hvilke venlige Følelser jeg nærer overfor ham, og at jeg ikke betragter og ikke kan betragte det som min Opgave at staa og sige ham personlige Ubehageligheder. Derfor vil han ikke mistænke mig for, haaber jeg da, at det, jeg nu siger, indeholder saa meget som en Skygge af Ironi eller Lyst til paa en forborggen Maade at sige ham Ubehageligheder, men i hele denne Sammenhæng har den højtærede Udenrigsminister mindet mig om en Figur i „De tre Musketerere“, den ædle Athos, som er den, der altid stiller sig i Brechen for sine Kammerater. Og saa spørger jeg ganske uvilkaarligt mig selv: Hvor er saa den fiffige Gascogner d'Artagnan og den snilde Aramis i denne Sag? Man maa jo nemlig huske paa, at det er de paagældende Embedsmænd selv, der søger at faa disse private Erhverv; de deltager jo ogsaa i Spillet, det er ikke saaledes, at det er den højtærede Minister, der mener, at de endelig skal have disse Beskæftigelser, men det er Embedsmændene, der kommer og vil have disse Pladser. Og vilde det nu ikke have været — ja, jeg vil nødig i denne Sammenhæng bruge for stærke Udtryk, man har været saa forfærdelig højt oppe i det andet Ting, at vi trænger til at komme ned paa mere jævne og dæmpede Udtryk, saa jeg skal forsøge at benytte Udtryk, som ikke har nogen saarende Karakter —, vilde det dog ikke have været mere passende, hvis vedkommende Embedsmænd i Udenrigsministeriet havde ladet være at stille Udenrigsministeren i den Position, han nu er kommet i, hvor han maa tage de Skyller, som falder over ham? Vilde